

Хр. Груевъ.

Гората

Хубава си, моя горо!

Изпърво човѣкътъ живѣлъ въ пещери, заобиколени отъ редъ съ гъсти и високи гори. Въ тия гори човѣкъ е бродилъ, тамъ е търсилъ храната си, крилъ се отъ диви звѣрове и намиралъ прибѣжище отъ бури и студове. Гората закриляла човѣка като нѣжна и добра майка.

Живѣйки въ гората, съвсемъ случайно, човѣкътъ открилъ огъня отъ триенето на два сухи клона. Радостта му отъ това откритие била много голѣма, защото огънятъ му служелъ да се стопли отъ студоветѣ, да подобри жилището, живота и храната си.

Още отъ тогава гората станала полезенъ и неизбѣженъ другаръ на човѣка; тя го придружава навсѣкжде и до днесъ.

Кждето и да живѣе човѣкъ: въ село или въ градъ, въ планина или въ поле — дървото му служи като първа потрѣба. Отъ него той приготвява повечето свои домашни потрѣби, сѣче дърва, гори вжглища, изработва строителенъ материалъ; съ него строи къщи, плѣвни, лодки, параклади и др. Затова, ако нѣкжде нѣма гора, човѣкъ я засажда изкуствено и я отгледва разумно.

Гората е най-хубавия и най-траенъ зеленъ покривъ на земята. Тя я покрива като хубава дреха.

Въ гората Богъ съединилъ и хубостъ и полза — и всичко това е оставилъ човѣку да се ползува и да се наслаждава.